

си въ сжщностъ консервативна натура, мжчно се раздѣляшъ отъ прѣдвзетитѣ си идеи и привычки. Нѣмашъ бърза съобразителностъ, нето се колебаешъ спорѣдъ вѣтрѣтъ. Интелигенцията ти е доста тѣжка. Самото ти минжло ще тѣготѣе върху тебѣ и ти не си вече доста младъ да се надѣешъ че може да се измѣнишъ. Ти три пжти постжпа на служба и служеше рѣдовно и точно, — но и трия пжти исхвъркнахъ, за да правишъ заговори. Досегашното минжло едва и въ най-добрии случаи би могло да те остави да прегърнешъ чистата литературна дѣятелностъ. Особни страсти имашъ да пишешъ брошури и да расправяшъ съвременни и исторически политически въпроси. А нѣмашъ собствено състояние. Ти си осжденъ да живѣешъ и нататкъ въ кръгътъ на дневната политика. А прѣходний перподъ за България нѣма скоро да се свърши и Стига, стига, благодаря ти за пространний отговоръ, разбрахъ се. Слѣдователно, перспективата за благатки животъ при майка си и пр., не може много да ме прелѣства. Въобще може да ме лѣсти животътъ — но и тоя мой животъ, както съмъ го ималъ до сега, захванжлъ бѣ да ме пресища, — губи си вече очарованието, както бѣше по прѣди; азъ бѣхъ захванжлъ да глѣдамъ предъ себѣ си въ бждущето еднообразна пустиня състояща отъ разни опитвания въ политиката, литературата и обществеността, но по-вече или по-малко несполучливи; захванжлъ бѣхъ да осѣщамъ скука и прѣзрѣние къмъ животътъ. Казвахъ си: «видѣхъ отъ венчко, доста съмъ живѣлъ, съ махваншето на Кобурга ще довърша кариерата си: съ полза за отечеството, съ едно име, което да остане, съ едно избаввание отъ не нужднии животъ. Даже за майка си, като не бѣхъ иж виждалъ и чувалъ отколѣ, бѣхъ хванжлъ да чувствувамъ едно охлаждане. Вспомявамъ си думата на Зах. Стояновъ, че азъ съмъ «гений» които се е манкиралъ». И дѣйствително, това е тѣй до негдѣ, до колкото можъ да се нарѣка гений, т. е. азъ не съмъ роденъ такъвъ, а просто талантъ доста силенъ. Да не бѣхъ се сакатилъ отъ малкъ и да имаше правиленъ и съотвѣтственъ надзоръ за нататъшното ми въспитание, нѣма съмнѣние че щѣхъ да бждж едно чрезвычайно явление въ съвременнитѣ наши обстоятелства. И така азъ си бѣхъ прѣдрасположенъ да завърша живота си по дневний случай.

— Но, Ланчо, да не бъркаме въпроситѣ. Азъ припознахъ — не, ами първъ те подсѣтихъ, че ти не му мислишъ много